

[Christiani.]

med Hensyn til Lønningerne og nu yderligere har dokumenteret. Jeg synes slet ikke, at det hverken var saa urimeligt eller saa utænkeligt. Man har jo før set en stor socialdemokratisk Fører staa op og i en vanskelig Tid, i en Tid, hvor hans Land var i virkelig dyb Nød, sige til Befolkningen: der er ikke anden Vej at gaa, end at vi maa spare, og at vi maa tilpasse vore Udgifter, og at vi maa gaa ned med vore Lønninger. Og hele Folket fulgte denne store Mand, og hele Folket vil ogsaa følge vor store socialdemokratiske Fører, hvis han i rette Tid og paa rette Sted er i Stand til og har Mod til at staa frem og sige, hvordan Situationen er, og hvilke Midler der er at bruge for at finde Lægedom derimod.

Nu ved jeg nok, at den højtærede Statsminister vil sige, at den store Fører, jeg tænker paa, nemlig den engelske Premierminister Mac Donald, var ikke nogen rigtig Socialdemokrat; men han blev dog fulgt af saa store Socialdemokrater som Thomas og Snowden. Vi kan da ogsaa minde den Tid, da den højtærede danske Statsminister kom hjem fra Genève, og man her var ganske stolt over, at den engelske Premierminister Mac Donald havde hilst paa sin „Ven“, den danske Premierminister Stauning. Men nu er altsaa Hr. Mac Donald ikke rigtig Socialdemokrat; jeg maa dog alligevel hævde, at han ved denne Lejlighed sagde de rigtige Ord, og jeg tror, at den engelske Nation anerkender ham for det.

Saa vil jeg gerne sige til den højtærede Statsminister, at nu har vi ved fælles Anstrengelser og ved det loyale Samarbejde, hvis Aand er indpodet i os fra vor første Indtræden i dette høje Ting, givet det høje Ministerium et Lovforslag af ualmindelig Rækkevidde, nemlig Valutaloven. Vi nærer det Haab, at denne vil blive benyttet til alle Befolkningsklassers lige Fordel. Vi gør opmærksom paa — det vil jeg gerne understrege her —, at der i denne Lovs Virkninger ligger en meget betydelig Mulighed for at finde Beskæftigelse for en Række forskellige Erhverv. Men selv om de kunde sætte mange Bedrifter i Gang, og det er jo det, man venter sig, til Afhjælpning af Arbejdsløsheden, vilde man konstatere det samme, som man har konstateret i det sidste Aar, hvor vi har haft en Importregulering,

der har kunnet staa Maal med, jeg havde nær sagt, meget drastiske Toldforanstaltninger, der i Virkeligheden har kunnet virke som en stærk Beskyttelse for vor Industri. Vi vil paa samme Maade være i Stand til at give Beskæftigelse til en Mængde Hænder paa den Betingelse, at der er nogen til at købe de Produkter, som fremstilles.

Det har vist sig, at den Importregulering, der har været gældende i det sidste Aar, ikke har været i Stand til i nævneværdig Grad at sætte nye Virksomheder i Gang, og man kan med Rette spørge, hvorfor den ikke har været i Stand hertil. Aarsagen er den, at der ikke har været nogen til at købe de Varer, som Industrien fremstillede, og det vil der ikke blive, forinden vort Landbrug genvinder sin Købeevne.

Nu kan man nok saa mange Gange sige — det sagde den højtærede Statsminister ogsaa —: Det er jo meget godt, at man nu kommer og siger: Landbruget skal gøres rentabelt; men Landbruget er jo en Virksomhed, der under andre Forhold tager sin gode Fortjeneste og derfor nu ogsaa maa sørge for selv at klare Vanskelighederne. Man kan jo komme med konkrete Forslag, saa vil Regeringen tage dem op til Overvejelse!

Sagen ligger her saaledes, som jeg ogsaa udviklede det i mit første Foredrag, at hvis en Befolkningsklasse virkelig kunde komme og sige til en anden Befolkningsklasse eller økonomisk Gruppe: Pas du bare dig selv, jeg skal nok se at klare for mig, saa vilde man gøre det, det er der ingen Tvivl om. Saaledes er det imidlertid ikke, og det vil vise sig, at det heller ikke vil gaa; der vil ikke være nogen til at købe alle de Varer, vi fremstiller her i Landet, forinden Landbruget genvinder sin Forrentningsevne.

Det vil derfor blive en Opgave, ikke alene for Landbrugets Mænd, men for hele Befolkningen, at indstille sig paa den Maade, at en saadan Forrentningsevne kan genvindes. Og dette er ikke mindre nødvendigt og ikke mindre berettiget, naar Landbruget trods de svækkede Priser vedbliver at fortsætte sin Virksomhed og oprettholde vor livsvigtige kommercielle Forbindelse med Udlandet. I denne Sag vil heller ikke Regeringen kunne unddrage sig sit Ansvar, saa meget desto mindre, som Forholdene ikke er frie. Hvis de var